

STRUNY VE VĚTRU

Větr rozehrál struny mé,
dlouhé prsty v nich hrají,
prsty bílého hvězdáče
se vlasem hvězd probírají.

Slyšel jsi hlas, jenž soumrakem zrál?

Smějte se, lkejte,
struny ve větru,
sršete jak hřeben
česající tmu,

a větru dík, jenž krví vál.

Tam, kde tma plavým splavem
splývá do oken spících,
struny mé rozehrané
jdou sluchem rozsvěcujících,

prýští jak paprsek luny,
jenž láká nás ve vratkou výš.

Jdu, jdeš a jdeme,
proč a kam — zda víš?

CVRČEK

Cvrčku v ječmenu vousatém,
cvrčku,
armádo borovic proletářská,

cvrčku v ječmenu vousatém,
cvrčku,
kniha na mezi, hoch a láska.

Cvrčku za noci pod oknem,
cvrčku,
vítr od moře, pokušení,
cvrčku za noci pod oknem,
cvrčku,
tambore tmy, sladké opojení.

Cvrčku, zima již nastává,
cvrčku,
hrej, zeptá se nás, co bylo v létě,
cvrčku, kdo chudý je, zůstává,
cvrčku,
a bratry má po celém světě.

ZEM, Z NÍŽ JSME VYŠLI

Zem, z níž jsme vyšli, je nejkrásnější
a nic na ní není.
Oči mé mladosti ji věnčí,
má krev tam teče.

Skřivan, jenž se tam z brázdy zdvih a zpívá,
je květen mého srdce.
A večer já jsem to, jenž pokrývám tu zem,
já, píseň cvrčků.

Neplaš milence na mezích, lunu v travách,
křepelku polekanou.
Sladký stín spánku na mě poprchává
z tvých hvězd, z tvých topolů a lip.

126

ČAS, BRATR MÉHO SRDCE

Potoky mezi vrbovím,
morýlí louky domoviny,
dny, procházející se růžovým
úsvitem rovin mezi stíny,

ustaňte v běhu, dny větrné,
postavte do trávy své stany.
Ruka, jež ticho rozhrne,
vymyje šátkem tmy mé rány.

Jiný vítr a jiný den,
mocnější slunce nad hlavami.
A k jiným hvězdám, v jiný sen
nebesa otočí se s námi.

Čas, bratr mého srdce, jež jde
a odměňuje mi hodiny bytí,
zaváhá, zhroutí se do tváře mé,
usne a zavoní jak kvítí.

PLÁŠŤ VĚTRŮ

Pole a políčka
se plahočí k nebi výš.
Země ty malíčká,
tak málo nás užíváš.

Tak málo, dým nad došky vzdych.
Tak málo, a čím jdeš výš,
tím více modravých
kvěst dětských očí zříš.

127

Plášt větrů rozvlátý
do chalup sype je,
padají na šaty
mámám jak závěje

a jak kořata kupí se,
sotva tvrdý stůl zočí,
kolem polévky na míse,
v níž plavou jejich oči.

VIDINA

Chochole ohňů, hřeben požárů,
přeskakující z očí do očí.
Jedenkrát stane plamen na tvém břehu
a mrtvé ticho vod tvých přeskočí.

Vidím sklo střeš, jež syčí jako slzy,
a rudé hady drátů
a stará srdce, srdce bez krve,
zmltající se v pavučinách šatů.

Pane a paní,
na stole vám doutná
pozvánka na poslední čaj.

Plyn duší,
dušemi jde loutna,
odnáší s sebou lásku, rty a máj.

NOVÝ ROK

Silvestr ve městě
koupe se v sklenkách.

Nejsem tam.

Probudil jsem se.

Půlnoc jde po špičkách.

Brouzdala průvanem zlatých skvrn,
vroubených sklem.

Opilá světlem,
připíjela všem.

Přišla tak zmatená, po špičkách,
a přece ji slyším.

Hodiny bijí dvanáct.

Přišla a rozplývá se, ach,
jak šelest písčín.

Jak vzpomínka na nás.

Přišla mi připítí

jako všem,

ale na rtech jí hasnou slova.

Být, znítí a doznítí,

toť úděl, jež našel jsem.

A pozdrav: zítra znova.

KNIHY NA STOLE

Vy verše křehké, ponořené v stín
hrůzyplného bytí,
Novalis, Heine, Sergej Jesenin,
písmena, z nichž se struny třpytí.

Sladko je dýchat zmar a víchřici,
drtití v prstech jara teplou hlinu,
viděti ruce ohněm písčící,
tápati ve tmách po sklenici blínu.

Trojice houslí mi z nich zazněla,
noc kulisá, chvěje se, vzdychá,
šestletí matně křídly anděla
květů na hrobech, černého ticha.

Sladká je závrať dýchat hudbu tmý,
složené ruce, splav krve po nich těče.
Sladko je cítit stýdnout na hrudi
tři krásné, milostivé meče.

V PŘÍSTAVU

Dlouhými pohledy
doprovázíme lodi.
Hra vlájek v srdci zůstane nám již
a věčné sbohem na vysokém moři.

Proč se loučiti s domovem, s cizinou,
když dnes není zítřka
a kapesní šátky, skropené slzami,
vytrhne vítr?

Z koflíku černé kávy
na mramorovém stolku
duše Indie stoupá jak polibky rádia.

A prst, jež vítr ved, píše po mramoru
jména všech nebes,
jež vyhnula se nám.

V MOSKVĚ

Do nekonečna se rozpíná
země bílá.

Kolikátá již hodina
uhodila?

Jdu jako duch Rudým náměstím
kol Leninova hrobu.

Tvé srdce bije. Je časoměr
a měří dobu.

PLUH

Tam, podzemním kde kypí vše, vše varem,
klápe větrný mlýn,
modravé oči mrazu, poznamenané jarem,
žehnou koukol a blín,

mé prsty na tvém zápěstí, ó Rusi,
slyší dupot a tep,
telata v stepi volným vzduchem se dusí,
k porodu pracuje step.

Sta, tisíce mrtvých vyorává z hlíny
hluboký pluh,
sta, tisíce mrtvých, jež zabil bez jich viny
starý bůh.

A živí děti jsou, třicetileté
je zrodila step,
spí ticho mrtvé, z krve matčiny kvete
nového srdce tep.

Vrazi a svatí, pod sekýrou ticha
obětování,
jste jako jaro, jež na led dýchá
bez slitování.

LENINGRAD

Když vítr fučí,
tos ty, město Leningrad,
rudý lampión, pověz, kdo tu tančí!

Vlny Fontánky
plynou na západ,
Puškin a Jesenin v nich pláčí.

Pět miliónů
knih v bibliotéce,
čísti pět miliónů knih!

Dva milióny
očí v bílé řece,
po prázích práší se sních.

Přistavní hodiny
nezastavují se,
dupe a přede den.

Megafon šilený
houká na drátěné věži,
nalodujeme len.

Kouří kapitán,
kouří všem z talířů,
kouří komíny, koníček na mrazu.

Och, vy nohy, v zem zarostlé,
och, vy prsa, boky korábů,
očí jak na stěžních vlajky!

PULKOVO

V dále tam, na kraji
sněhu a ledu
hvězdy padají
do dalekohledů.

Padají, sypou se,
lehounce tají,
hvězdáři na stole
je přebírají.

Přebírají je,
měří a váží.
Čas spí na klíně
té nebeské stráži.

AMUNDSEN

Tam, kde led začíná, hluboko nad vodou
plave stín Amundsena.
Zahodit všechny hračky pro jedinou!
Tvůj pól, tvůj pól, sněží pól,
jediný na světě ještě beze jména.

Ach, sladká noci, otoč zem,
budeme křídla, letíci s Amundsenem.
Je to muž? Není to muž. Žena? Není to žena.
Vždyť je to člověk, jenž uvidí
zem osly neudupanou,
svět beze jména.

SLOVA

Vzdálená slova ve větru a dešti
plují kol hlavy mé.
Vy věty, stále tišší,
jezera plachých zvuků,
kdo zaklel vás? Což vím...

Hlas demagogů,
sloními kroky dupající louky,
ponuře troubí po světě, jenž pláče
nad lidskou hloupostí,
a překřikuje vás.

Vzdálená slova ve větru a dešti,
co bych se bál? Víím, uslyším vás zas.

JIH

Když ptáci sny hledají jih,
světy zapadají.

Lidé pod sluncem maskou radosti
se příkřívají.

Modrý orchestr
připlul s bílou jachtou.

V salóne tanci
Ind s Angličankou.

Svítlí modré pomoři
světlem sváto.

Zametá sukněmi
lásku a zlato.

MĚSTO

Kouzelné květy,
na skle mrazu hřiva.

Severským městem
řetěz světél zívá.

Sbohem, mé palmy, příboje
ohně, vody, vzduchu.

Hladovými těly jde do boje
sever duchů.

Křik práce, pocel rádia,
benzín a mlno.

V sněh a mraz, v lůno z ocele
vložené zrno.

BÍLÁ NOC

Kam plynou oči mé,
má milá?

Či to zář nehty mé
postřibčila?

Když plamen krev hledá noc,
světy zapadají.

Oči očima v tmách
se přikrývají.

Slyšíš mou pleť
se na tvé chvtí?

Tvůj jazyk v ústech mých
nám svítí.

STÍN

Květ, když je listopad,
jenom bojácně kvete.
Stín jako ratolest
spád a rozčís vzduch.

Poutníci po polích,
pluh, lovcův pes a vítr,
a světlo váhá
jak bzukot unavených much.

Kam jdeš? Se srdcem v podpaží
k teplému domu klopytám.
Na vyšlapaném zápraží
tam pláče s hlasem hlas.

Stín jen tak tak
že neporazil nás.

PLYNOUCÍ ČAS

1

Po špičkách jako dech, a my nic netušili,
přišly soumraky, umyté do růžova,
veselá okna tančí mezi větrnými stromy.

Co je to? Zřím sám sebe dolů jít. Tak dávno,
tak dávno, co se obraz můj oddělil od těla,
a stoje u okna, jdu přec tou cestou jara.

A slyším, slyším tě, zimnice bělozubá,
po obou stranách cesty, cesty kouzel.

A toť ten vítr zas, jenž prsty kovovými
zvonil a bubnoval do oken, na mé čelo?

Již jdu, můj bratře v plášti růžovém.

2

Počítám u okna
do tří.

Tři lucerny a tma,
výstražný křik.

Noc jako pavouk
nese na zádech
ten trojúhelník.

3

Rozvonělo se pokropené kvítí,
avion na cestu se dal.
Bratře poutníku, nadešel čas jítí,
aby den nečekal.

Ovoce na větvích ruce nám zdvihá,
nohy žen lehkými činí nás.
Jsme struny ve větru a jen tvá tíha,
ó slunce, drtí zlatý klas.

4

Zvesela šlapu dnes
po říční hrázi.
Slunce jak věrný pes
mě doprovází.

Řeka plna je bystrých ryb
pro udice mých očí.
Vítr práská ji po hřbetě líp
než leckterý kočí.

Kde jste vy, houby prašivé,
dny bez naděje?
Všecko živé i neživé
se se mnou baví a směje.

5

Žlutne a červená plamínek času již,
hluboké ozvěny na všechny struny hrají.
Zrak dlouze vyhlíží do modra úsměvů.
Tichý a sladký je smutek, když dny zrají.

Tichý a sladký, říkám si, tichý, sladký,
tichý a sladký konec a oči zavřené.

6

Roj hlasů víří ulicemi ze skla,
jež svlékají se před námi.
Hučící řeka světla v soumrak klesla
Ramena mužská a ženské boky
se rozrůstají v modrých mších.
Dech těl nad dychtivými kroky
mí rtoma rudou růží táh.

7

Těkavé rozhovory
kol přátelského stolu,
motýli slov
se složenými křídly,

vše zapomenuto,
když děšt se dere noci
a v slunci zárovky
bez dechu tají čas.

8

V dálku odlétá
den, noc, květ a hlas.
Tíše zametá
prach stop za sebou čas.

9

Sad v listí plápolá. Nebesa vznešená
zní barev kyticí kol dokola —
ne, nechci.

Bázlivý, ohlížeje se a tich,
chtěl bych viděti první sních,
rovínu bílou, v ní dítě stát,
rovínu bílou.

Šlepeje nožek tvých, v něž napršely dny mé.

10

Hlavy vrb svěšené,
jež vítr očesal,
klus koně silnicí
v den listopadový.

Kladl jsem ruce své
na oblohu tvé pleti.
Dva bílé měsíce,
mé jaro mimo čas.

Dešť teplých světél nad vodou
jde se mnou, slova šeptají mi,
jak zvonky blesků slepotou
zvoní a voní, dýší rýmy,

dešť světél, bílá dlaň a dým,
a slovo, odkud prchlo jsi, že pláčes?
Nad městem, řekou plujícím,
jsi šťasten, ticho je a pláčes.

Zvučely dráty, duněly stroje?
Slyším jen šero zrát.

Usnula práce, spí moje a tvoje,
zčernalé ruce líbá chlad.

Sbohem buď, královno dýmu,
město, dni ohnivý.

Oči jak plachty do všehomíru
vzeply se na moři bílých par,
plujících v měsíční zálivě.

Toč se, země, přibývej, čase!
Zelená dálka lká čisté v mém hlase,
po rukou tekou nám nepošpiněná,
krev šeptá nám je, zlatohvězdná jména.

Vichřice světél duje mnou,
jiskrami praská noc srstnatá.
Za stěnou tmy bije kladivo,
armády vteřin jdou.

Armády vteřin jdou v těle mém,
signály přitahují dálky.
Armády zrn, zrání žárlivé,
lesk žnoucí ocele.

Lesk žnoucí ocele a pohled tvůj,
jenž skosil mě, a padám v oči tvé.
Armády vteřin jdou, z jich polibků
stoupají vzhůru barvy mého snu.

Modravé dálky světa
spí v mojí paměti.
Modravé dálky světa,
zřít vás zas, viděti.

Zřít černé lokomotivy
a Rusko, sníh a sníh.
A rudý prapor, pták sivý,
sled bitev jde v závějích.

A slunce, slunce tak bílá,
oči temné jak dým.
Planoucí, sladká zem bílá
ovívá mrtvý Řím.

Časnosti krásná,
milostná mi buď,
bych jednou, zhasna,
padl na tvou hrud

a z mého srdce
aby v zmaru chvíl
jak plná mince
život zazvonil.

JARO

Mraky jdou
zas jako kdys.
Ten věčný tvůj,
země,
jarní
rukopis.

Sníh ve vlasech
neseš, sehnutá.
Sůl slzí
ztuhlých
v porcelán, jenž taje.

Tvé oči,
Popelko,
ve větru lampy dvě.
Spí,
brzo bude ráno.

Ne sám,
my dva,
my tři a celé město
z kolébky tmy
tě zvednem omdlelou

a z dlaní průsvitných
sestoupí deště květů
na cesty, po nichž jdem
k věčným
hodinám práce.

PROBUZENÍ

Noc a vítr, poslové spěchající,
kapky deště na okno bubnující,

sen, jenž mě vedl šerem sladkých kouzel —
kež bych se býval neprobouzel.

Ta slova, slova snu křídla duše mé měla,
ta nádra, nádra snu na mých prsou se chvěla,

ta rosa, rosa snu zátíla žhavě
po mých prstech a po skloněné hlavě.

Cítil jsem vše, co nikdy neprocítím,
bral jsem si vše, co nikdy nezachytím,

smích bez konce, rty, jež se neunaví,
a vlny, vlny chvíl, jichž odliv neodplaví.

MÁCHOVSKÉ VARIACE

*Tělným ty okem nespářená,
dítě jen tě temně patří vzhled.
S Bohem, v Bohu bydlíš nestvořená,
v prvním dnu s ním založilas svět.*

K. H. MÁCHA

1

Modravý vánek v údolí
cupotá s dětmi nad potoky.
A para plyne topoly
jak mír nad zbešilými roky.

Ale pouť vzhůru k ruinám
jde vichřicí, jež výškou sílí.
A chápu: Byl jsi vždycky sám,
básníku, jehož rozblouznily

prapory mračen nad lesy,
o zuby ruin rozpárané,
propadlých věků útesy,
v zestřízlivělé věky hnané.

Jen trosky tu. Jen ohlas ech.
Jen tma, jež ze zřícenin zeje.
A víchr v ústech, ve vlasech
jak plášt tvé imaginace je.

2

Je mi, jak dech tvé úzkosti
by otrásal tu mojí hrudí.
Dech zdivočelé radosti
tvých temných snů se ve mně budí,

fanfáry zrezavělých trub
se lesknou jásavě v mém uchu,
a bleskem rozčíslnutý dub
se tetelí jak v chvíli duchů.

Rozhledno dávná! Míle mé!
Závratí let a vzdáleností!
Jarmilo! Hynku! Viléme!
Kostnice vzduchu, snů a kostí,

kdo žije víc? Já nebo vy?
Čas jdoucí tělem mým či vámi?
Svoboda výšek? Okovy,
jež země dole připíná mi?

3

Ach, přitažlivost vězení,
nad jehož tmou má tvář se shýbá!
Ta hloubka v černém plameni
tak strašně na oči mě líbá.

Bášníku, jako tebe rve
mě průvan hlubiny tvé tichý.
Vězení žárlivosti tvé,
vězení šílené tvé pýchy,

vězení lásky, zazděné
do tmy, z níž nic jen ozývá se,
pláč kořisti, pád kamene,
jenž prázdňem roztrháš se v čase,

vězení slova, rozbité
výřkem hrůzy, bleskem krásy,
vězení, puklé noci té,
jež lidské verše zaseptá si.

4

Pak, když se propadáme v jas
Sahary hvězd a Mléčné dráhy,
vteřino, která ranilas
nás růží snů svých, proč tak záhy

odkvétáš zas jak drahý hlas
a necháváš nás zde tak samy
s kytarou, při níž blouznilas
jak vzdechy prstů nad strunami?

Vězení rozpadlo se sic,
a všecka kankoli a kdyby
nám běží vstříc, však na dně nic,
jen lásky klam, jenž lže, když slíbí.

Jdem tmou a vlna za vlnou
tam vroubí jezero a síť.
A v půlnoc hustou, úplnou
sesuté světlo luny svítí.

5

V mém plášti rudě podřítém
jak kat vlastního klidu běží
po sadu sluncem zalitým
za láskou, chodec za protěží,

šílenec snu, jenž vyjevil
mnu závrať náměsíčníkovu,
flétnista, jenž zřel tance vil
a v bdění přehrává je znovu.

A slunce kouzla zrazuje,
vdechnutá tmou v tvář milencinu.
Po světle plovouc, v prázdnu je
a prázdnem zrazuje svou vinu

básníkovi, jenž rozžárlil
se nad úsměvem, nad květinou
a nad očekáváním chvíl,
jež vraždí, zní a zní a hynou.

6

Stín básníkův — spíš, Lori, spíš? —
po tobě ostražitě sahá.
Po prázdnu sahá a ty bdiš
kdesi, kam ruka nedosahá.

Ty, zítřek, Bůh, tvůj dech, tvá plet
jste jenom echem zaklínadla,
a poručíme-li vám: Kvet! —
květ bez vůně kles do zrcadla,

zatímco úsměv, uprchlý
toužící ruce, jinde dýchá,
a slzy, jež nám nesprchly,
jdou rozlít do cizího ticha.

Té hrůzy snů, nám urvaných
za zdí, již pranic vidět není
krom rudých stínů představ tvých,
planoucích v chmurném pokušení.

7

Chtěla jsem tvoje verše číst,
a vítr trhal mi je z dlaně,
pyšný jak ty, nikdy si jist
Boha ni lásky, běžec pláně,

jenž touhu vnukl závratnou
a jejím zpovědníkem chce být,
lít oheň v duši malátnou,
sám hrůzou opilý jsa, nebyť.

Hleděl jsi přes má ramena,
kam jenom, kam? A ztracen sobě,
necítils, kterak zmámená
jak v náruč snů se tisknu k tobě,

k tobě, tuláku vichrem chvíl,
já neproměnná dcera země,
k tobě, jenž tmou jsi prostoupil
a marně hledal cestu ke mně.

8

V tmu šeiřků a v luny svít
zas potápí se láska nahá,
ta nahá láska, jejíž kmit
nám přes bojiště v srdce sahá,

o sto let starší, básníku,
o sto let nadějí a žalů,
o sto let hrobů, zániku,
zrad, nemocí a kriminálů.

Přes hanbu světa, trosky dnů
zas kvete máj a červ v něm hlodá
a ruka krve mdlému snu
zas víno fantazie podá.

Všudypřítomná, šílená,
nás větví závratí své šlehá.
A zase na prach spálená
v hrob tvého zoufalství si lehá.

9

Tímou zprohýbaná koruna
plínoci nad paloukem stěná.
Tančí tam ještě Iduna,
věnečkem mládí ověněná?

Tiše jsi sledoval srn krok
k napájezlům, z nichž hvězdy pily.
O každý den, o každý rok
tvé písně truchlivější byly.

Však marný strach, že v stáří mňách
polibek mládí odplyne ti
a v sůl se změní ve vráskách,
jichž brázdami proud času letí.

Neb zřím tvou sestru Idunu
se k tobě sklánět vínou krutou
a vplétat kvítí v harpunu
smrti, v tvá prsa zaseknoutou.

192

10

Ta touha jít a nestavit
se nikde, jenom u pramene!
A jítí zas, jak vína žit,
krajinou duše, okouzlené

tušením příštích bratří svých —
a nepotkals jich a tvá slova
se odrazila jako snůh
od tepla, jak stín od hřbitova.

A jenom dálka blízko je
poutníku, k němuž cizí řeči
hovoří pozdrav pokoje,
ježž posílají za ním mleči

úrody, která uvadne
a v oheň uvržena bude,
zatímco cesty záhadné
dál, dále běží za osudem.

11

Zříš z hor vidiny jižních měst
se koupat v modři nad zátokou,
aleje oleandrů kvést
a ženu tam jít útlobokou,

tvé ruce plny hudby jsou,
tvá ústa voní po ovoci
tou blížící se představou
přesvětlé královny tvých nocí,

193

tvých dní, jež k nebi zvedá žár,
a tvého zpěvu, tvého vína.
Jablko nese ti a svár,
v němž na sen sen se rozpomíná,

na Boha červ, na vínu list,
meč na meč, duha na víchřici,
na muže muž — tak být si jist
tragédie, v tmách zpívající.

12

Šeptl jsi mezi růžemi
své růži: Neodcházej, prosím!
Uvadlé řek jsi: Vrať se mi,
ať ještě jednou rty své zrosím,

ať ještě vím, vím na chvíli,
že musíš opadat, má krásno,
jak hřeben vlny zbloudilý,
jak láska má, mé sny, mé maso.

Uvadnout, jako krev mých žil,
jak města jdoucí proti Bohu,
jenž stavěl je a opustil
a dýmem rozvál pod oblohu.

Řekl jsi růži: Kvet v mých snech,
být v prázdno, v propast zaslých rodů.
Mé přísti bratry stoupat nech
po vonných oblacích mých schodů.

13

A slova tvá teď se mnou jdou,
bášníku, jako stisky dlaní,
co ty sám s hlavou svěšenou
zacházíš vyhořelou strání,

na chvíli hvězda, chvíli stín,
šept větve, po níž světlo kane,
zmaččený šátek Jarmilin
a rukopis, jenž v šero plane,

nerozluštěný, nejatý,
poselství z dávna, zpráva z dálky —
v čas míru voníš poupaty,
vichrem se prodíráš v čas války,

duše, jež navždy ranilas
zem řečí, do níž střemhlav padám,
srdce, jež zas jdeš dát svůj hlas
plamenům, lásce, barikádám.

14

Průvody táhnou okem tvým,
poutníku, přes hory a skály.
Sbor stínů jen? Šofeřelý dým?
A všichni, všichni milovali,

než došel den, než život zhas —
a vichr slovy tajemnými
vrací v tvůj sluch jich živý čas
a žehná tě jich znameními.

194

195

Ta touha nevyšlovná jít
nejlehčím větrem s tahem stínů,
z vědoucích úst tajemství vzít,
tu číši rozkoše a blínu!

Jdi, poutníku, v sen nejtíší
spád vody uzpívá tě s nimi,
a duše tvoje uslyší
bít věčnost zvony večerními.

15

Když vězeň stíny sečítá
a kapky deště, písmo mříží,
když hltá ho tma rozlité
po marných snech, po údů tíži,

nechodte, neputujte sem,
polibky, od úst urvané mu,
podobý, jež mu vtiskla zem,
a láska, milosrdná k němu,

nechte svět propadat se v něm,
doznívat zpěv, bez dovedností,
nechte ho s mrtvým úsměvem
pokračovati v jeho pouti.

Vždyť už mu zaplavuje sluch
nový jez, nový svět jím pluje.
A trpce zapíčený jím Bůh
mu nová ústa modeluje.

196

16

Tvé ruce, oblouk gotický,
a tvoje ústa, rudá rána.
Milovat? Nikdy. Navždycky.
A plachta v dáli, větrem hnaná,

sleduje milovaný cíl,
k němuž jak oči pnou se slova,
vnuknutí hudby, ptáci chvíl,
ta slabá křídla básníková.

Tam, tam na konci větru kdes
se tančí v trávě, žije v slávě,
tam sen se na nebesa vznes
a básník člověkem je hravě —

poutníku, sbohem. Lucinou
zacházíš, zajdeš, a než rtoma
ti slova lásky uplynou,
v svém umlknutí budeš doma.

197